

Fæsthering: Forslagsstillerne gaae netop ud fra den modsatte Betragtning med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 13; de holde det for nyttigt for begge Parter at fastsætte, at, saafremt man ikke kommer til Enighed om en Afhændelse nu, saa skal Enhver vide, at ved Fæsteledighed skal der sælges, Fæsteforholdet skal da ikke længere vedblive; det vil bringe begge Parter til mere Rimelighed i deres Fordringer. Dersom man vidste, at den Eventualitet, som Mange for Diebliffet ville udlægge som stadigt stigende Priser, var tilbage, at naar Fæsteledighed indtraadte, saa kunde en Auction forsøges, og fik man ikke den højere Priis, saa fortsattes Fæstevæsenet, indtil man fik den højere Priis, saa vilde man let komme til at stille Fordringerne saa høit, at der ikke vilde kunne finde Kjøb Sted. Dette paa den ene Side; men, naar paa den anden Side Fæsterne havde Anledning til at formene, at hvis de havde holdt sig tilbage, ikke havde betalt den Priis, som nogenlunde med Billighed kunde fordres af dem, saa vilde Conjunctionerne maaskee engang i sin Tid stille sig saaledes, at de kunde overbringe Fæstestedet paa et af deres Børn eller paa en anden Person, som de ønskede, paa billige Bilkaar uden at behøve selv at kjøbe, saa vilde denne Sorgløshed hos Mange bringe dem til at holde sig tilbage, og der vilde navnlig ikke være den Drift fra Børnenes og Slægtningenes Side til at formaae dem til at kjøbe, som der vil være tilstede, naar de vide, at, naar Fæsteledighed indtræder for denne Familie, saa er Sagen dermed afgjort, saa hører Fæstevæsenet i det Hele taget op. Man er desuden gaaet ud fra, at det er Hovedformaalet ikke alene at fæste Fæsterne til at blive Arvesætere eller Bestidere istedetfor Livsætere, hvilket de nu ere, nei, det er ikke engang det Væsentligste,

men Hovedformaalet er at komme saavidt, at Fæsteloven i sin nuværende Bessaffenhed og Stikkelse kan forsvinde, og at al Eiendomsbesiddelse kan komme paa samme Fod, saaledes at man ikke mere skal behøve at høre Tale om, hvad der er frit Hartorn, flyvende frit Hartorn, og Transporter af Jordbessaffenheder fra det ene Sted til det andet; det er i det Hele taget en Stræben efter at faae Ende paa et unaturligt Forhold, der har bevæget Forslagsstillerne til at fastholde, hvad de gjøre endnu, at, naar Fæsteledighed indtræder, efterat den Procedure er gaaet igjennem, som Loven her foreskriver, saa skulle Stederne bringes til endelig Salg. Hvad angaaer Forslagene under Nr. 15 og 16 til § 13, saa have naturligtvis Forslagsstillerne gjort Regning paa, at de fleste Fæstere, idetmindste den langt overveiende Deel af dem vilde kjøbe, men at under enhver Omstændighed vilde det Forbud, som Finantserne havde at yde, om det endogsaa kom til for Endeel at henstaae i nogen Tid, ikke være af en saa væsentlig Betydning, at man jo kunde vente, at naar disse Auctioner indtraadte, saa vilde Afgjørelsen finde Sted. Det er naturligt, at den ærede Forslagsstiller, som har forudsat, at Auctionerne maaskee ikke bragte til Salg, har maattet troe, at det kunde være længere, inden den endelige Afgjørelse kom, og altsaa stillet dette Forslag; Forslagsstillerne af Loven, som see Enden paa det Hele ved Udløbet af i det højeste 30 Aar eller noget Saa dant paa ganske saa Undtagelser nær, have derimod ikke troet, at der i den Henseende behøvedes at træffe en saadan Bestemmelse.

Mosevorn: Jeg skal blot sige, at, saafremt mine Forslag til § 11 falde, saa forlanges jeg ikke, at der skal afstemmes over mine Forslag til § 13.